

ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

ΤΟ ΘΗΡΙΟ ΤΟΥ ΖΕΒΩΝΤΑΝ

(Ληθινή ιστορία)

ΕΒΩΝΤΑΝ!... Έχετε άκουσει ποτέ να γίνεται λόγος για το περίφημο θηρίο του Ζεβωντάν; Το Ζεβωντάν εινε μιὰ επαρχία της Γαλλίας και ή ιστορία του θηριου της εινε από τις πιο αλλόκοτες παραδόσεις που υπάρχουν στον κόσμο. Θα σας διηγηθούμε εδώ αυτή την ιστορία. Την παίρνουμε από ένα παμπάλαιο τεράστιο γαλλικό βιβλίο, το οποίο ολόκληρο εινε αφιερωμένο στο θηριο του Ζεβωντάν!

Τό θηριο παρουσιάστηκε στην ησυχία αυτή γαλλική επαρχία για πρώτη φορά τον Ιούνιο του 1764. Αυτό εινε ιστορικό γεγονός, γιατί, όπως θα είδαμε παρακάτω, ή ιστορία του θηριου του Ζεβωντάν δεν εινε κανένα παραμύθι. Εινε μιὰ πραγματική ιστορία, αν και λιγάκι παράξενη.

Μιά μέρα λοιπόν, τον Ιούνιο του 1764, ενώ μιὰ χωρική βοσκόςε τα βόδια της έξω από το χωριό της, παρουσιάστηκε της ένα άγριο ζώο. Τά σκυλιά, που είχε μαζί της ή χωρική, τό έβαλαν άμέσως στα πόδια, κατατομαγμένα, με την οφρά κάτω από τά σκέλια τους. Τά βόδια όμως συγκεντρώθηκαν γύρω από τη χωριάτισσα που τά φύλαγε και πάλαψαν άγρια με τό θηριο, ως που τό ανάγκασαν να φύγει.

Η γυναίκα γύρισε στο χωριό της παραγμένη, και με κουρσελασμένα τά φορέματά της. Δηγήθηκε στους χωριάτες τίς είχε συμβεί και περιέγραφε με φοβικά χρώματα τό άγριο ζώο, που της είχε παρουσιαστεί. Όλοι όμως πίστεψαν πως ή γυναίκα είχε χάσει από τον τρόμο τά λογικά της και έμειναν με την εντύπωση, ότι τό τερατώδες ζέκνιο θηριο, που τότε έλεγε, δεν ήλ ήταν παρά ένας συνηθισμένος και κοινότατος λύκος. Οι λύκοι ήταν άλλωστε άφθονοι εκεί γύρω.

Μιά δέν πέρασαν πολλές μέρες, και σ' ένα άλλο γειτονικό χωριό, τό θηριο κατεσπάραξε ένα κοριτσάκι. Και την έπομνη κατατάσχεσε μιὰ γυναίκα σ' ένα άλλο χωριό. Τότε πειά όλος ο κόσμος τρομοκρατήθηκε. Γιατί τό θηριο παρουσιάζεταν κάθε τόσο, πότε εδώ και πότε εκεί, και τά θύματά του άρχισαν να πολλαπλασιάζονται, όσο προηόσε ο καιρός.

Ένας αξιωματικός των Δραγώνων εξώπλισε τότε μιὰ ομάδα χωρικών και... βγήκε εις καταδίωξιν του μισητούζουδου αυτού ζώου. Η καταδίωξι όμως αυτή δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα. Το θηριο εξακολουθούσε τίς άμαρτηές του έπιδρομίες, ξεφερόγοντας από τους δώκατες του. Έξελίσσθηκαν τότε και άλλες ομάδες χωρικών και ή καταδίωξις άρχισε πιο δραστήρια.

Μιά μέρα, ο πρόεδρος ενός χωριού, ο οποίος είχε βγει με τους άνθρώπους του να καταδίωξιν τό θηριο, τό είδε ξαφνα συσπειρωμένο πίσω από μιάν άντρα. Καμφορλιακτούσε εκεί έναν νεαρό τσοπάνο, ο οποίος φύλαγε παρατερά τά πρόβάτα του. Αυτή τίς φορά δέν θα τους ξεφεύγει πειά τό τέρας αυτό. Ένας χωρικός, ο καλύτερος σκοπευτής της ομάδος, εκάτευσε και τό πυροβόλησε. Το θηριο έπεσε χάμω, μιὰ ξαναορθώθηκε ειθής άμέσως. Άρχισαν τότε να τό πυροβολούν και οι άλλοι χωρικοί.

Σε κάθε όμοιοφροντία τό θηριο έφευγε κάτω, μιὰ ξανασηζώντανε, ως που στο τέλος χάθηκε μέσα στο δάσος!

Νόμισαν πειά πως ής φορούσε άπ' τίς πληγές του, όταν ξξαφνα, την άλλη μέρα, βρήκαν, κοντά στο δάσος, τό πτώμα ενός χωριάτη από τό Ρυμιάς. Ήταν καταματωμένο, τά μαλλιά του έλειπαν, ή κοιλιά του ήταν ανοιγμένη. Έπίσης σ' ένα γειτονικό χωράφι βρήκαν κατακοιματισμένο τό πτώμα ενός μαρπού κοριτσιού!...

Η περιφρέια ήταν άνω κάτω. Φόβος και τρόμος τους κατείχε όλους.

Κανέννας δέν ξεμύτιζε άπ' τό σπίτι του... Μ' όλα ταύτα μετά μερικές ήμέρες συνέβη ένα περιστατικό, τό οποίο συγκίνησε ολόκληρη τί Γαλλία. Δυό άγρία και δυό κοριτσάκια είχαν βγάλει τά κατόνια τους να βοσκήσουν στο βουνό. Και επειδή φοβόντουσαν μήπως συναντήσουν τό θηριο, είχαν πάρει μαζί τους τά ραβδιά τους, στην άκρη των οποίων είχαν δέσει από ένα μαχαίρι. Έξαφνα οι μικροί βοσκοί έβγαλαν μιὰ κραυγή τρόμου. Το θηριο πρόβαλε πίσω από κάτι θάμνους και άρχισε να σφαιρογυρίζει γύρω τους. Τά παιδιά έβκαν τό σταυρό τους και πρότειναν τά ραβδιά τους για ν' άμυνθούν.

Τό θηριο, φυσικά, δέν διάτασε καθόλου. Έκανε ένα τρομερό πήδημα, άρπαξε ένα άγοράκι και τό έβαλε στα πόδια. Μά τό δεύτερο άγοράκι, που λεγότανε Άνδρέας Πορτεφαι

και τό όποιο ήταν ένας άληθινός μαρπού ήρωας, κινήγησε τό θηριο και τό ανάγκασε να άφήση από τά δόντια του τον μαρπού, μοσποθετημένο από τον τρόπο του. Σε λίγο όμως τό τέρας ξαναγύρισε κι' άρπαξε τό ένα από τά δυό κοριτσάκια. Μά ο μαρπούς Πορτεφαι τό κατεβόλεξε και πάλι με άξίστετη τόλμη, ως που τό ανάγκασε να άφήση τό θύμα του σάο και να φύγει!

Οι χωρικοί συνέταξαν τότε μιὰ αίτηση προς τον βασιλέα και ανέφεραν λεπτομερώς αυτό τό άνδραγαθήμα. Βασιλεύς της Γαλλίας ήταν τότε ο Λουδοβίκος 15ος. Ο Λουδοβίκος έθαύμασε την γενναότητα των μαρπού και διάταξε να δώσουν τριακόσιες λίρες στον καθένα. Ίδιαίτερος για τον Άνδρέα Πορτεφαι, διάταξε να σπουδάσει με έξοδα του κράτους. Και πράγματι ο μαρπούς ήρωας σπούδασε και έγινε άργότερα αξιωματικός του πυροβολικού!

Άς ξαναγυρίσουμε όμως στο θηριο. Δέν πέρασε πολλές καιρούς και τό τέρας αυτό είχε αποθρασυνθεί σε βαθμό αφάνταστο. Οι χωρικοί διηγούνταν, ότι τό βράδιου κατέβαινε στα χωριά, πλησίαζε στα σπίτια, έβάλε τά δυό μαρπουτίνια τον πόδια στα παράθυρα και κούταξε μέσα στις κουζίνες!

Μιά μέρα στο χωριό Κλώζ, τό θηριο σκότωσε μιὰ γυναίκα. Της έκοψε τό κεφάλι, μιὰ έπειτα τό ξανάβιλε στη θέση του και τακτοποίησε τόσο καλά τά φορέματά του θύματος και τό σκούφο της, ώστε νόμιζε κανείς πως ή άμοιρη γυναίκα κοιμότανε!

Άλλες πάλι φορές τό θηριο έθαβε μονάχο του τά πτώματα των θημάτων του!...

Η πιο παράδοξος φήμη άρχισαν τότε να κυκλοφορούν στα χωριά. Οι χωρικοί έλεγαν, ότι τό θηριο περνούσε τίς ρεματιές με ένα και μόνο πήδημα, όταν βιαζότανε, όταν όμως είχε καιρούς, βράδιζε άργά-άργά επάνω στο νερό, χωρίς να βουιάζει, ούτε να βροχεται καθόλου! Κάποιος μάλιστα ισχυρίσθηκε ότι τό είχε άκούσει να κωλιά και να γελάει!.....

Τό τέλος αυτής της αλλόκοτης ιστορίας ήρθε μόνο του, έπειτα από τρία χρόνια. Ο βασιλεύς Λουδοβίκος είχε στείλει στο Ζεβωντάν έναν από τους ιδιαίτερούς του αξιωματικούς, τον Αντόνιο ντε Βατέρον, με την εντολή να σκοτώσει και να τρώ πών το γρηγορώτερο τό πτώμα του μισητούζουδου θηριου. Η άποστολή ήταν, φυσικά, δύσκολη. Μά ο ντε Βατέρον δέν άρχισε να σκοτώσει έναν γιγαντώσιμο λύκο, έβαλε μερικούς χωριάτες να ποστοποιήσουν ότι αυτός ήταν τό θηριο και ξαναγύρισε στις Βερσαλλίες με τό τροπαιό του.

Έννοείται, ότι τό θηριο, τό τραυματικό θηριο, εξακολουθούσε τό ανδραγαθήματά του. Τά θύματά του είχαν υπερβεί τά έκατό, χωρίς να λογαριασουμε τους έ-

ξαφανισμένους και τους πληγωμένους.

Μετά καιρού τέλος, κατόρθωσε να έξοντώσει τό τέρας αυτό ένας χωρικός, ο Ιωάννης Σαστέλ. Έξήταναν τότε τό πτώμα του και είδαν ότι δέν είχε τίποτε το κοινό με τό λύκο. Είχε πλατιά πόδια, πολύ μεγάλα αυτιά και μιὰ τεραστία οφρά. Ήταν λοιπόν ένα άγνωστο θηριο. Ο Ιωάννης Σαστέλ άνέβασε τότε τό κορυφάκι του ζών επάνω σε ένα άμάκι και τράβηξε για τίς Βερσαλλίες. Όταν όμως έφτασε εκεί, τό θηριο είχε πειά σατισει και βρισκότανε σε τέτοια κατάσταση, ώστε κανέννας ζωολόγος δέν είχε την τόλμη να τό έξετάσει και όλοι όσοι τό πλησίασαν, τό έβλεπαν άμέσως στα πόδια από τη δισσοδία. Έτσι τό είδος αυτού του ζώου έμεινε άγνωστο.

Υπάρχει όμως και μιὰ άλλη γνώμη για τό θηριο του Ζεβωντάν, την οποία διατύπωσε ένας σοφός καθηγητής, ο δόκτωρ Πινέζ. Αυτός λέγει, ότι τό θηριο του Ζεβωντάν δέν υπήρξε ποτέ. Ήταν, λέγει, ένα φανταστικό άγριμο, στο όποιο ή χωρικοί της περιοχής είχαν αποδώσει τά εγκλήματά, τά όποια στην εποχή εκείνη δίπαρσε κανέννας άπαίσιος εγκληματίας, κανέννας άντεροβγάλτης, όπως ο Δράκος του Ντουσσελντορφ.

Πάντως, ή ιστορία του θηριου του Ζεβωντάν εινε μιὰ από τίς πιο αλλόκοτες λαϊκές παραδόσεις του κόσμου.....

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Έχεις φλουριά, έχεις φουριά. Έχεις γρόσια, έχεις γλίσσια. Λίγα χρήματα, λιγότερες έννοιες. Όλες ή κλειδωνίες έχουν άντικλειδι τον παρά.

